

nebo právní vědy, nýbrž vykládají příslušné předpisy podle své úvahy. Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce. Zda se žalovaný stal skutečně osobním dlužníkem, bylo posouditi podle předpisů §§ 415 a 416 něm. zák. Že se převzetí dluhu může státi i mlčky a konkludentními činy, není vyloučeno uvedenými předpisy, ale k tomu nestačí skutečnosti, na něž poukazuje žalobkyně ještě v dovolání, zejména nebylo jím přijetí placení v papírových markách, ani skutečnost, že si žalobkyně vyžádala placení to od žalovaného. Hypotekární dlužník jest oprávněn zprostiti zavázanou nemovitost zástavního práva, což se může státi především zaplacením hypotekárního dluhu. Tím však nepozbývá dluh ten vlastnosti jako dluh hypotekární, a dlužník, zaplativší takový svůj dluh, nestal se tím dlužníkem osobním. I dovolací soud vychází z názoru, že přihláška podle § 16 zák. o zhodn. jest účinná proti osobnímu dlužníku, i když v ní nebyl označen, anebo byl označen jako takový někdo jiný. Podmínkou však zůstává, by ten, jenž má býti zavázán k zhodnocení dluhu, byl v čase přihlášky učiněné v zákonné lhůtě skutečně osobním dlužníkem. Přihláška slouží zajisté k zachování práv, ale jen proti osobnímu dlužníku. Nemá proto právní účinek proti tomu, kdo v čase přihlášky nebyl osobním dlužníkem, nýbrž byl na př. jen dlužníkem hypotekárním a přestal býti i jím, zaplativ dluh a dav vymazati zástavní právo z knihy pozemkové. Právní jednání, směřující k tomu, by se po uplynutí lhůty určené k přihlášce nebo po učiněné přihlášce z bývalého hypotekárního dlužníka stal dlužník osobní, nemají právní účinek hledíc k zhodnocení.

Čís. 10685.

Domáháno-li se v žalobě nepeněžního nároku s možností výkupu (§ 410 c. ř. s.) peněžitým plněním, nelze namítnouti započtením vzájemnou peněžitou pohledávku.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1931, Rv II 128/31.)

Proti žalobě, již se domáhala žalobkyně na žalovaném vydání krávy a kozy nebo zaplacení jejich hodnoty 3460 Kč, namítl žalovaný, uznáv žalobní nárok na vydání krávy a kozy, vzájemnou pohledávku 1360 Kč k započtení na žalobní nárok. Procesní soud první stolice zamítl žalobní nárok na vydání krávy a kozy, uznal však žalovaného povinným zaplatiti žalobci 2100 Kč (zažalovaných 3460 Kč po srážce k započtení namítnutých 1360 Kč). Odvolací soud odvolání žalovaného nevyhověl, k odvolání žalobkyně uznal zcela podle žaloby a zamítl návrh žalovaného na započtení vzájemné pohledávky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Žalobkyně domáhala se žalobou, by jí žalovaný vydal krávu a kozu nebo zaplatil jejich hodnotu 3450 Kč. Tento eventuální žalobní návrh byl vpravdě prohlášením ve smyslu § 410 c. ř. s., že se žalovaný zaplacením 3450 Kč může vyhnouti vydání věcí. Předmětem sporu je jen vydání věcí a žádáním případné náhrady 3450 Kč mělo býti žalovanému jen umožněno, by uspokojil žalobkyni. Nejde tu o obligaci alternativní podle § 906 obč. zák., nýbrž o závazek s jediným předmětem plnění, ale s možností výkupu (alternativa facultas). Nemá tedy žalobkyně pohledávku 3450 Kč a není tato předmětem sporu, byť i měl žalovaný možnost vykoupiti se zaplacením náhrady ze závazku k vrácení věcí. Nemůže proto žalovaný právem namítati vzájemnou peněžitou pohledávku k započítání na nestejnorodý nárok na vydání věcí (§§ 1438, 1440 obč. zák.).

Čís. 10686.

Není závady, by neprávem srážené částky ze zaopatřovacích požitků dlužníka odvedené právnímu zástupci vymáhajícího věřitele nebyly jako samostatné pohledávky zabaveny proti právnímu zástupci vymáhajícího věřitele a použity k uspokojení vymáhajícího věřitele. Pro tuto exekuci neplatí zásady o exekuci na zaopatřovací požitky, nýbrž všeobecně platné předpisy o exekuci na pohledávky vůbec.

Bylo-li sráženo ze zaopatřovacích požitků nikoliv pod zákonné existenční minimum, nýbrž jen pod vyšší existenční minimum označené vymáhajícím věřitelem v exekučním návrhu, nelze použít § 251 čís. 7 ex. ř.

Udal-li vymáhající věřitel v exekučním návrhu nesprávně poddlužníka, jde tato nesprávnost na vrub vymáhajícího věřitele, není však důvodem k zamítnutí exekučního návrhu.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1931, R I 54/31.)

Usnesením ze dne 30. července 1930 byla povolena vymáhající straně proti povinné straně exekuce zabavením pohledávky za poddlužníkem Dr. Š-em ve výši 1.815 Kč. Tato pohledávka vznikla ze zaopatřovacích požitků povinného jako legionáře, zabavených jednou třetinou usnesením ze dne 26. března 1929 s obmezením, že dlužníku musí zůstatí volných 6000 Kč ročně. Z těchto požitků srážela vojenská pensijní likvidatura v důsledku této zajišťovací exekuce jednotlivé částky a odváděla je Dr. Š-ovi, jako právnímu zástupci vymáhající strany. Tato zajišťovací exekuce byla však usnesením exekučního soudu ze dne 28. března 1930 zrušena podle § 39 čís. 2 ex. ř. proto, že povinná strana nemá příjmy přesahující 6000 Kč ročně, jak bylo toto existenční minimum v exekučním návrhu uvedeno. Zrušovací usnesení nabylo právní moci. K návrhu téhož vymáhajícího věřitele ze dne 17. července 1930 povolil soud první stolice usnesením ze dne 30. července 1930 exekuci